

Udskriftsdato: 26. december 2025

KEN nr 9332 af 15/05/1994 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-51-94 om kontanthjælp - tilbagebetaling - husleje - depositum - flytning til udlandet - ophold i Danmark

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 21637-92

Ankestyrelsens principafgørelse O-51-94 om kontanthjælp - tilbagebetaling - husleje - depositum - flytning til udlandet - ophold i Danmark

Resume:

Hjælp til depositum og 1. måneds husleje i forbindelse med flytning til udlandet kunne ydes efter bistandslovens § 46 (nu aktivlovens § 81). Reglen i bistandslovens § 1 (nu aktivlovens § 3) udelukkede ikke at hjælpen blev ydet. Der blev herved lagt vægt på, at ansøger, da han søgte hjælpen, opholdt sig i Danmark.

Ankestyrelsen fandt ligeledes, at hjælpen kunne kræves tilbagebetalt med hjemmel i bistandslovens § 26, stk. 1, nr. 3 (nu aktivlovens § 93, stk. 1, nr. 6, jf. også § 92, stk. 1, 2. pkt.) , såfremt ansøgers forventede indtægt gav mulighed herfor.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at tilbagebetalingskravet var nært knyttet til bevillingen, og at beslutningen om tilbagebetaling var truffet, mens ansøger opholdt sig i Danmark, hvorfor bi standslovens § 1 (nu aktivlovens § 3) ikke udelukkede, at ydelsen ville kunne kræves tilbagebetalt.

Hjælpen kunne dog kun kræves tilbagebetalt, hvis ansøger igen tog ophold i Danmark.

Kassation:

Der er kommet nye regler på området

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992 - § 1, § 26 og § 46

Sagsfremstilling:

Ansøger søgte i november måned 1992 A kommune om hjælp til flytning til udlandet, hvor han fra den 1. december 1992 havde fået beskæftigelse. Samtidig ansøgte om depositum og 1. måneds husleje.

A kommune bevilgede familien hjælp til selve flytningen i henhold til bistandslovens § 47, stk. 3, men afslog at yde hjælp til depositum og husleje. Denne del afgørelsen blev begrundet med, at bevilling af ydelser efter bistandslovens §§ 37 og 46 er betinget af familiens ophold her i landet, jf. bistandslovens § 1.

Ankenævnet pålagde A kommune at yde hjælp til depositum samt 1. måneds husleje i henhold til bistandslovens § 47, stk. 3, jf. stk. 1 i forbindelse med ansøgerens flytning til udlandet. Ydelsen blev medhensvisning til bistandslovens § 26, stk. 1, nr. 3, gjort tilbagebetalingspligtig.

Nævnet lagde ved sin afgørelse vægt på, at det af SM O-18-89 fremgår, at der kan ydes hjælp til depositum og 1. måneds husleje i henhold til bistandslovens § 47, ligesom nævnet havde rettet henvendelse til Socialministeriet, der havde bekræftet, at der kunne ydes hjælp til depositum m.v. efter denne bestemmelse. A kommune anførte i sin klage, at der i bistandslovens § 47, stk. 3, alene er hjemmel til at yde hjælp til selve flytningen, d.v.s. til transport af indbo og personer.

Sagen blev behandlet i principielt møde til afklaring af, om hjælp til depositum og 1. måneds husleje i forbindelse med flytning til udlandet kan bevilges efter bistandslovens § 46 eller § 47, stk. 3.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at depositum og første måneds husleje måtte betragtes som en rimeligt begrundet enkeltudgift, hvortil der kunne ydes hjælp efter bistandslovens § 46. Ankestyrelsen forudsatte herved, at betingelserne for at yde hjælp efter denne bestemmelse var opfyldt.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at selvom disse udgifter i forbindelse med flytning, også kunne ydes efter bistandslovens § 47, stk. 1, så var der ikke i den foreliggende situation, hvor flytning skete til udlandet, risiko for omgåelse af den specielle regel i bistandslovens § 47, stk. 2.

Ankestyrelsen fandt, at reglen i bistandslovens § 1 ikke udelukkede, at der ydedes hjælp efter bistandslovens § 46 til depositum og 1. måneds husleje ved flytningen til udlandet.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at ansøger på ansøgningstids punktet opfyldte betingelsen i § 1 om at have ophold i Danmark. Ankestyrelsen lagde desuden vægt på, at der var tale om engangsydelse, som var nært forbundet med hjælpen til selve flytningen, der var bevilget efter § 47, stk. 3.

Ankestyrelsen var endelig enig med det sociale ankenævn i, at hjælpen kunne kræves tilbagebetalt med hjemmel i bistandslovens § 26, stk. 1, nr. 3, såfremt ansøgers forventede indtægt gav mulighed herfor.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at tilbagebetalingskravet var nært knyttet til bevillingen, og at beslutningen om tilbagebetaling var truffet, mens ansøger opholdt sig i Danmark, hvorfor bistandslovens § 1 ikke udelukkede, at ydelsen ville kunne kræves tilbagebetalt.

Hjælpen kunne dog kun kræves tilbagebetalt, hvis ansøger igen tog ophold i Danmark.

Ankestyrelsen tiltrådte således med denne begrundelse ankenævnets afgørelse.